Az elõadás után Csanády András kezdeményezésére Pillich László és jómagam egy magánbeszélgetés után tovább boncolgattuk a témát. Mind világosabbá vált: szükség van egy szakmai szervezetre, amely felvállalja a romániai magyar közgazdászok összefogását és képviseletét.

Akkor még sok volt a kérdõjel, vajon a kollégák hogy fogadják a kezdeményezést, és egyáltalán hány magyar közgazdász van Romániában.

A továbblépésben egy szerencsés körülmény volt a segítségünkre. A Kolozsvári Babeº–Bolyai Tudományegyetem Közgazdasági Fakultásán 1974-ben végzett diákok között volt egy úgynevezett „magyar csoport", akik több tantárgyat magyar nyelven hallgattak. Nos, ez a csoport 1984 után évente találkozott Erdély különbözõ városaiban, és meglehetõsen szoros baráti szálak fûzték és fûzik õket össze mind a mai napig. Így aztán könnyû volt a „toborzó" levelet Erdély több nagyvárosába széjjelküldeni, kérve évfolyamtársaink segítségét a további szervezõmunkában.

Ami ezután következett, sokkal inkább közismert. A kezdeményezést többen felkarolták és megkezdõdött a lelkes szervezõi munka.

Hát ez volna dióhéjban a kezdetek kezdete, ha nem mi tesszük, bizonyára mások tették volna. Mindenesetre tíz év távlatából jólesõ érzés nyugtázni azt a tényt, hogy végül is egy sikertörténetet indítottunk el.

Felszabadultan a vándorgyûlés elõadásai után. Felixfürdõ.

CSANÁDY ANDRÁS:

Az RMKT eddigi 10 éves mûködésérõl

Örömmel teszek eleget a felkérésnek, és megpróbálom összefoglalni benyomásaimat a társaságról, valamint annak eddigi mûködésérõl. Nem fog könnyen menni a dolog, mivel közvetlen kapcsolatunk jó ideje megszakadt, 3 éve nem kaptam meghívást a társaság semmiféle rendezvényére, s így nem is volt módom találkozni képviselõivel, tagságával. Hírlevelüket viszont szoktam kapni – és természetesen olvasni, valamint aránylag gyakori erdélyi útjaimon itt is, ott is hallok a társaság életérõl.

A társaság keletkezésérõl

A következõképpen éltem meg ennek történetét:

Az 1989-es politikai fordulat után néhány héttel érkeztem Pestrõl körülnézni Erdélybe. Szerettem volna kapcsolatot találni azokkal, akik az induló gazdasági átalakulásban szerepet fognak játszani. Erre leginkább Székelyudvarhelyen ígérkezett lehetõségem. Ott Lõrincz György író barátom a Megmentési Front egyik vezetõ embere volt, s õt kérdeztem meg: összehívhatna-e egy-két gazdasági vezetõt, hogy beszélgetnénk a román gazdaság helyzetérõl, kilátásairól, problémáiról. A városháza tanácstermébe lépve megszeppentem, amikor láttam, hogy vagy 30–40 ember üli s állja körül a nagy kerek asztalt. Jó másfél órás elõadásom után vége-hossza nem volt a kérdéseknek, hozzászólásoknak – amit végül is Antal István így foglalt össze: „Mi magunk ezzel nem fogunk boldogulni, hanem küldjenek nekünk Pestrõl olyanokat, akik értenek hozzá, s minket megtanítanak, amire kell”. Én megígértem, hogy küldök – bár sejtelemem sem volt, hogy kiket s hogyan.

Visszautamon Pillich Lacival tanakodtunk, s egyeztünk meg abban, hogy én Pesten szerzek elõadókat, õ pedig emitt kerít valami szervezetet, amelyik azok fogadását és azok toborzását megoldja. Én könnyen lettem meg a magam részével, mert a pesti Közgazdaságtudományi Egyetemen mindenki készségesen segített, akihez csak fordultam. Türelmetlenkedtem, sürgettem Lacit, míg aztán egyszer büszkén jelentkezett azzal, hogy hajdani egyetemi évfolyamuk szokásos évi találkozóján megalakították a Közgazdász Társaságot. Ez aztán mindent elintéz, amit kell! Csakugyan meg is indult az elsõ féléves tanfolyam négy városban: Váradon, Kolozsvárt, Vásárhelyen és Udvarhelyen, és a körülményekhez képest minden elfogadhatóan haladt.

A tanfolyam elõadói közül szervezõkészségével kiemelkedett Kocsis Károly, aki hamarosan megszervezte Pesten a Bölöni Farkas Sándor Alapítványt, s aztán annak nagyobb szabású segélyprogramjait.

Az elsõ láz csillapodása után

A társaságot tehát az a felismert szükség hozta létre, hogy legyen legális szervezet, amelyik képes fogadni azt a szakmai segítséget, amit Magyarország nyújtani tudhatott az erdélyi magyar közgazdászoknak – elsõsorban a szakképzés és tájékoztatás terén. Azokban a kezdeti idõkben általában azt képzelték az ügyben részvevõk – köztük én is – hogy a társaság mûködése önnönmagától terjeszkedni fog, és magába gyûjti csakugyan az erdélyi közgazdászokat – hiszen a gazdasági rendszer átalakulása mindenki számára nyilvánvalóvá teszi a saját felkészültségének az elégtelenségeit, s ez által a mennél szélesebb körû együttmûködésre való ráutaltságát.

Hamarosan kiderült azonban, hogy ezeknél az egyesítõ indítékoknál erõteljesebben mûködnek az elkülönítõ – csoportos és egyéni – érdekek. Azok közt, akik bekapcsolódtak, s akik kimaradtak, egyaránt. Tudomásul kellett vennem, hogy az erdélyi társadalom szervezõdési és együttmûködési képessége sokkal alacsonyabb szintû, mint azt képzeltük. Naiv és kezdetleges individualizmus uralkodik, ami képtelenné teszi az egyéneket önmaguknak és helyzetüknek elfogulatlan, tárgyilagos megítélésére, s ezzel arra is képtelenné, hogy hosszabb távú, másokéval egyezõ érdekeit felismerje és kövesse. Ez ugrasztotta szét a termelõszövetkezeteket, züllesztette le végképp a gyárakat, és akadályozta keservesen bármiféle hatékony gazdasági szervezet létrejöttét.

Mindenkit eltöltött az az illúzió, hogy a kommunista rendszer és Ceauºescu bukásával véget ér a gonosz hatalma; a magántulajdoni rend helyreállítása és hajtóereje pedig minden további kérdést megold. Mintha az ahhoz kellõ képességek és tudások mindenkiben készen ott rejtõztek volna, s onnan csak szabadjára kellett volna engedni, s tovább már a magántulajdon üdvössége magától elvégzõdhetett volna.

A társaság negatívumai

A megalakulás hõsi lendületének fogytával, bizony máris jelentkeztek a nehézségek a Közgazdász Társaság mûködésében.

Értelmetlen versengés ütötte fel a fejét a városok, nemzedéki és baráti csoportok, de még személyek között is – a kapcsolatokért és a szervezeti befolyásért, de még anyagi elõnyökért is. Ugyankkor viszont nehezen lehetett találni olyat, aki szükséges feladatok ellátására vállalkozzék, s bizony sok minden maradt elvégezetlenül.

A jövõben látható-várható nehézségekrõl szinte senki nem akart tudni, hallani. A közgazdaságnak mint tudománynak, mint módszeres elõrelátásnak, nem volt semmi becsülete, nem tudott érdeklõdést kelteni maga iránt. Az önálló kezdeményezés és kritikai gondolkodás, elmélyült tanulás hajlandósága a legjobbakból is hiányzott. Erre most nincs idõ – mondták – most egyszer a gyakorlati dolgokat kell megtanulni, s elvégezni. A tanulásban egyszerû recepteket, sémákat követelt és várt el mindenki. Ami ezen túlment, azt az idõ vesztegetésének, szószaporításnak tekintették, s nemigen voltak hajlandók meghallgatni se.

Ennek lett aztán tragikus következménye, hogy az erdélyi magyar gazdálkodásnak nincs stratégiai elgondolása, nincs nemzetgazdasági horizontja, világgazdasági pedig mégannyira se. Kissszerû, egylépéses elgondolások alapján, rendezettség nélküli tülekedés zajlik benne csupán. „A vállalkozás mindenek felett” – mintha az anarchikus kisvállalkozások sokaságából pusztán a piaci erõk hatására létrejönnének a nagyok, és automatikusan megszervezõdnék a kiegyensúlyozott nemzetgazdaság.

Ezeknek a feladatoknak így nem alakulhatott ki központi mûhelye, szerve. Ezekben az ügyekben tudományosan megalapozott, igazi mondanivalója mindmáig a Közgazdász Társaságnak nincsen. Honnan is venné az ilyesmit, amikor semmi figyelmet és erõt nem fordított ebbe az irányba, ezekre az ügyekre, hanem amikor a politikai szféra ilyen kérdésekben hozzá fordul, akkor felkészületlen amatõrök megalapozatlan vélekedésébõl rögtönöz kulisszákat.

Az erdélyi közgazdászoknak és társaságuknak nincs hitelt érdemlõ helyzetképe – amibe mindenki saját tevékenységét beilleszthetné azután, ami szerint tájolhatná magát. Ennek kialakításán még csak nem is munkálkodnak. Nem kutatják – a rendelkezésükre álló csekély erõkkel sem – érdemben nem törik a fejüket rajta. E helyett az európai és egyéb fejlettebb országok készen kapott modelljei szerint beszélnek a román és a kelet - európai gazdaságok folyamatairól, készpénznek veszik a Nyugaton bevált rendszereket.

Nehéz helyzetéhez és gyengeségeihez képest a vezetõségnek önmaga iránti legszigorúbb kritikával lehetne csak reménye arra, hogy a helyzetbõl fakadó súlyos feladatokat kijelölje és teljesítse. Ezzel szemben ezt nemhogy gyakorolná, hanem sajnos kínosan érzékeny, és elutasít magától minden konkrét érdemi kritikát. A máshonnan induló kezdeményezéseket nemhogy támogatná, és együttmûködést keresne velük, hanem ellenõrzése alá igyekszik vonni, vagy éppenséggel gáncsolja azokat. Kollektív kisebbségi – erdélyi – betegség: mindig más a hibás. Csak az a bûn, amit a másik tesz, amit én, annak mindig mentsége, igazolása van.

Haladtunk-e mégis elõre? – és mit?

Jelentõs elõrehaladásként értékelem azt, hogy a társaság végre létre tudta hozni a maga kis központi apparátusát. Megvette házát, benne elhelyezte és kezelhetõvé tette könyvtárát, állandó adminisztrátort alkalmaz. Folyamatossá tudta tenni *Hírlevelének* megjelenését, sõt mintha annak színvonala is emelkedett volna az utóbbi hónapok folyamán.

Nem kisebb jelentõségû, hogy a *Pulzus* címû folyóirat is már hosszabb ideje folyamatosan megjelenik. Így,

a *Hírlevéllel* együtt végre már biztosít valamelyes nyilvánosságot a közgazdaság ügyeinek és problémáinak Erdélyben.

Ígéretes és igen fontos eseménynek találom a fiatalok önálló csoportjának létrejöttét – amennyiben ennek mûködése megszilárdul, s õk képesek kitisztázni nemzedékük sajátos feladatainak körét; képesek lesznek továbblépni ott, ahol az „öregek" egyelõre el vannak akadva. A nekik rendezett pályázatok, megbízások szemlátomást termékenyek.

A közgazdasági oktatás terén kétségkívül történtek elõrelépések, és az elõmenetel egészében véve nagyon örvendetes. Amit ebben a társaság végzett, abban jól értékelhetõnek tûnnek azok a tanfolyamok, amik kezdeményezésükkel, és szervezésükben Kolozsvárt – amint hallom – szép eredménnyel lefolytak.

További feladatokról

Kívánatos az volna, ha a most újonnan megválasztott vezetõség képes volna rá, és komoly és szervezett erõfeszítést tenne Erdély gazdasági problémáinak strukturális áttekintésére, és programot dolgozna ki az ebben rangsorolt, nyitott kérdések megközelítésének és megoldásának módjára. Ehhez, illetve ezzel párhuzamosan újjá kellene szerveznie magát. Át kellene térjen egy szövetségi és szolgáltató-szervezõ szerep elvállalására és kialakítására, aminek, jelenlegi apparátusával elindulva, meg is tudna felelni.

Ehhez konzultatív, tájékoztató és szervezõ szolgálatot kellene kifejlesztenie és megalapoznia – természetesen a szakemberek lehetõ legszélesebb körének bekapcsolásával és aktivizálásával, és a megfelelõ költségfedezet elõteremtésével. A szervezésnek ki kellene terjednie a gazdasági élet teljes körére: területi és ágazati hálózatára, formális- és informális szektorokra.

Az ünnepi közgyûlés olyan vezetõséget kell találjon és válasszon, amelyik képes ilyen átszervezést elindítani; képes együttmûködést építeni, képes mások igazát elismerni és tiszteletben tartani, saját egyéni érdekeit pedig alárendelni az átfogó közösségi céloknak.

DR.CSIBI VENCEL-JÓZSEF:

A Romániai Magyar Közgazdász Társaság, a többi társasághoz hasonlóan, szükségszerûen alakult meg a tíz éve lezajlott történelmi fordulat után. Az újonnan alakult társaságok célkitûzései, általában az országban levõ magyar szakemberek felmérése, kapcsolatrendszer kialakítása belföldi és külföldi szervezetekkel és, nem utolsósorban, a magyar szakmai nyelv megismertetése és ápolása.

Az általános célkitûzések mellett az RMKT-ra még egy sajátos, nehéz feladat is hárult, a tagok tevékenységének megszervezése és támogatása, abból a célból, hogy minél rövidebb idõ alatt át tudják értékelni szakmai felkészültségüket, mely nélkül nem lehet hatékony tevékenységet kifejteni a piacgazdaságra való áttérés feltételei között.

Az RMKT jó kapcsolatot fejlesztett ki a többi társasággal, így az Erdélyi Magyar Mûszaki Tudományos Társasággal is, mely keretében a természettudományos alapokra biztosítja a gazdasági felületet, kölcsönösen kiegészítve egymást. Egyik legsikeresebb közös tevékenységük az Erdélyi Magyar Civil Szervezetekért Alapítvány bejegyzése, mely sikeres Fórumot szervezett, nagy hazai és nemzetközi érdeklõdéssel.

Ki kell emelnem az RMKT hasznos tevékenységét a tagok és a fiatal közgazdász utánpótlás szakmai felkészítése terén is. A közgazdász vándorgyûlések, melyek nagy többségén részt vettem, hasznosak voltak, amit a

résztvevõk évrõ évre növekvõ száma, a rendezés minõsége és a nemzetközileg elismert, hazai és külföldi szaktekintélyek színvonalas elõadásai is bizonyítanak. Az elõadások tartalmát a szervezõk kötetekben népszerûsítették.

A fiatal közgazdászok képzése és továbbképzése is állandó feladatot jelentett a társaság számára. Ennek keretében több mint száz fiatal közgazdász vehetett részt különbözõ továbbképzõ tanfolyamokon, nemzetközi fórumokon, Magyarországon, Svájcban, Lengyelországban, Csehországban. Nagy sikert arattak az RMKT Ifjúsági Frakciója által szervezett szakmai továbbképzõ táborok, Ifjú Közgazdász Találkozók is.

Az RMKT eddigi sikeres tevékenysége elképzelhetetlen a társaság vezéregyéniségeinek, mint dr. Kerekes Jenõ, Somai József, Colþea Tibor,és mások nagy szakmai tapasztalata, dinamikus gondolkodásmódja és kapcsolatrendszere nélkül. Ugyanakkor meg kell említeni a támogatókat, többek között az Illyés Közalapítványt is, melyeknek nagy része van az RMKT-székházvásárlás, a rendezvények költségvetése, a könyvtár kialakítása terén. nyújtott támogatásban is.

Biztos vagyok abban, hogy az RMKT a jövõben tovább fejleszti eddigi tevékenységét és kapcsolatrendszerét, eredményesen hozzájárul az erdélyi magyar iskolai és egyetemi képzési rendszer újonnani kialakításához, melyhez sok sikert kívánok.

HALM TAMÁS:

Igényes kollégák, kedves barátok!

Ha egészen röviden kellene számot adnom róla, milyen benyomásom alakult ki tíz év alatt a Romániai Magyar Közgazdász Társaság tagjairól, ennyit válaszolnék. Igényességükrõl ezerféle módon gyõzõdhettem meg. Csak példaként néhány bizonyíték: nagyon igényesek az elõadók megválasztásában – valóban büszke lehet bármely magyarországi vezetõ közgazdász, ha az RMKT vándorgyûlésén vagy bármely fórumán szerepelhet. Igényesek a tevékenységük regisztrálásában: tõlünk eltérõen (és nekünk is példát mutatva) kötetben is kiadják a vándorgyûlések elõadásait, és tagjaik rendszeresen kapnak jól szerkesztett, tartalmas, informatív hírlevelet. Igényesek abban is, hogy fáradságot nem kímélve, hosszas kilincselést vállalva saját székházat vásároltak, és azt állandóan bõvítik, gazdagítják. Folyamatosan bõvül tevékenységük is: sokféle továbbképzést, rendkívül tartalmas és aktuális témájú tanfolyamokat szerveznek, és mind több erdélyi városból vonnak be kollégákat az RMKT mûködésébe.

Mindez igazán irigylésre méltó eredmény – mégsem ezért irigylem testvérszervezetünket! (Mert azt be kell vallanom, hogy irigylem) Azt a kollegialitást, barátságot, kedvességet, összetartást, amit valamennyi (számomra örvendetesen nagyszámú) ottlétemkor tapasztalhattam, nagyon szívesen látnám a Magyar Közgazdasági Társaságban is. (Persze azért nekünk is van néhány olyan megyei szervezetünk, ahol hasonlóan jó a csapatszellem)

Lehetõségeimhez mérten mindig igyekeztem segíteni a szervezet mûködését. Mégis úgy érzem: én kaptam a többet. Kerekes Jenõ bácsi, Somai Jóska barátsága, és annak a sok-sok erdélyi kollégának a szeretete, akikkel a magyarországi vagy a határon túli rendezvényeken találkozhattam, újra meg újra megerõsít abban: érdemes ezt csinálni!

Végezetül szeretettel gratulálok az RMKT jubileumához. Õszintén kívánom, hogy tovább épüljön és gazdagodjék a szervezet, minden tagja és közös hazájuk javára!

KISS ANDRÁS:

A Romániai Magyar Közgazdász Társaság tíz esztendõvel ezelõtti megalakulásakor jó helyzetfelismerésrõl tett tanúbizonyságot, amidõn céljai meghatározásakor a közgazdasági szakismeretek bõvítése és fejlesztése terén az elméleti ismeretek mellett, azok gyakorlati alkalmazásának elsajátítását is, valamint az anyanyelvi szakkifejezések ápolását jelölte meg feladataiként.

Gyümölcsözõ együttmûködésünk során tapasztalhattam, hogy az elméletnek és a gyakorlatnak összefüggéseit szem elõtt tartva szervezte meg eredményesen elõadássorozatait mind székhelyén, mind más városokban, de hasonló szempontok alapján rendezte évi vándorgyûlés jellegû tudományos ülésszakait is. Ezeken elismert hazai és határon túli szakemberek részvételével értesülhettek az érdeklõdõk egy- egy szakterület idõszerû kérdéseirõl és beszélhették meg azoknak a gyakorlatba ültetését a helyi sajátosságoknak megfelelõen. A tematika kiválasztása ezeken az ülésszakokon mindig a korszerûség és hazai igények jegyében történt, annak felismerésével, hogy az etatista állam- és társadalmi rendbõl történõ átmenetben, amikor az évtizedes oktatás teljesen ennek az állam- és gazdasági rendnek a szemléletében történt, mennyire fontos nemcsak lépést tartani a korszerû közgazdaságtudománnyal, hanem fel is kell zárkózni annak gyakorlati alkalmazásához. Mert nem csupán a piacgazdaság gyakorlata volt ismeretlen itt képzett közgazdászaink elõtt, hanem például az állami bankrendszerek mûködése, vagy a valutáris politika.

Külön kell hangsúlyoznom azt a feladatvállalást is, amit a társaság az anyanyelvi szaknyelv használata terén vállalt, hiszen köztudomású, hogy a gazdasági élet egyik legnagyobb területe a nyelvromlásnak és a nyelvi aszszimilációnak.

Az eredmények azt bizonyítják, hogy a Romániai Magyar Közgazdász Társaság sikeresen teljesítette vállalt feladatait.

MIKÓ LŐRINC:

Az elmúlt tíz évben volt még alkalom arra, hogy a Közgazdász Társaság elõzményeirõl beszéljek. Akik 1970-ben bejutottunk a közgazdaságira, minden tantárgyat románul kezdtünk. Másodéven kiderült, hogy a Babeº–Bolyainak mégiscsak valahogy, valamennyire magyarnak is kell lennie. Kértük, és engedélyezték, hogy egyes tantárgyakat magyarul tanuljunk. Akadt, aki furcsán nézett ránk. Végül is másod-, harmad- és negyedéven egyes tantárgyakat magyarul tanultunk. Az akkor létezõ három szakon több mint hatvanan voltunk magyarok és kb. a fele járt magyar órákra. Miután végeztünk, a magyar csoport is szétszéledt, alig tudtunk egymásról. Tíz év után, vagyis 1984-ben megrendeztük az elsõ találkozót közösen a románokkal, és azután külön a magyarok. Ezen a találkozón határoztuk el, hogy minden évben összejövünk, mindig máshol, Erdély másmás szegletében. Én innen számítom a Közgazdász Társaságot, a fogamzástól. Hétévi áldott/áldatlan állapot után megszületett a valódi társaság. Csak szólni kellett, és az 1974-ben végzettek jelentkeztek együtt az elõbb és késõbb végzettekkel.

Tíz év után a társaság kinõtt a gyermekcipõbõl, és a kezdeti buzgóságból. Akkor egy-egy elõadáshoz termet kellett szerezni, irodát felállítani, bútort és irodaszert hozni, könyvtárat alapítani, kapcsolatot teremteni. Volt, aki azt hitte, hogy a társaság vállalkozni fog, volt, aki azt hitte, hogy az RMDSZ gazdaságpolitikáját veszi kézbe. Végül is letisztult, hogy ez egy szakmai szervezet, semmi köze a napi politikához, és hatását tagjai útján érvényesíti, akik többek között lehetnek vállalkozók, felelõs beosztású tisztségviselõk vagy a gazdasági élet más résztvevõi. Ha a közgazdász komolyan veszi szakmáját, munkanélküli nem lehet.

A társaság lényegében szakmai kérdésekkel, fõleg továbbképzéssel foglalkozik. E téren a legnagyobb kihívást az erdélyi magyar egyetem közgazdasági oktatásának szervezése jelenti. A következõ tíz évben ez lesz a feladat.

SZÉCSI KÁLMÁN:

1990 januárjában, a változások adta szabadság elsõ heteiben Székelyudvarhelyen megalakult a Közgazdász Klub. A találkozóinkon megjelenõ közgazdászok a térség több településérõl jöttek és aktívan részt vettek a programokon. Nagy érdeklõdést tanúsítottak a nyitottabb gazdaságok szakemberei által tartott elõadások iránt, a klub élete élénk volt. Az akkor szervezõdõ Román Közgazdász Társaság (AGER) fölfigyelve az udvarhelyi klubra, meghívott az alakuló gyûlésére Csíkszeredába, ahol részt is vettem. Mivel az AGER mûködési keretei akkor nem tûntek a klubunk számára megfelelõnek, tagságunk úgy döntött, hogy önállóságunkat nem adjuk fel, de érdeklõdéssel követjük az AGER tevékenységét. 1990 nyarán, az RMKT kolozsvári megalakulása után kapcsolódtunk be a társaság életébe. Klubunk egészében vált az RMKT székelyudvarhelyi szervezetévé és azóta folyamatosan igyekszik aktívan részt venni a társaság munkájában. Tagságunk jelentõsen megújult, de az alapító tagok képezik ma is a szervezet gerincét. Az RMKT mára sokat változott; elég csak arra gondolni milyen volt az elsõ, szárhegyi vándorgyûlés a szatmárnémetihez hasonlítva. A mai rendezvényeink méretükben jelentõsen fejlõdtek, az elõadók rangja, a résztvevõk száma és szerkezete is a fejlõdést igazolja. Az alapító és a máig tevékeny elnök, dr. Kerekes Jenõ tanár úr szerepe az RMKT létrejöttében és fejlõdésében meghatározó. Szerencsénkre több aktív tagunk van, akik a folytonos tevékenységet, a szakmai élet fenntartását jelentõsen támogatták, szerepet vállalva a mindennapi munkában. Az RMKT mára székhellyel, állandó személyzettel, könyvtárral mûködõ, élõ társaság. A fiatal közgazdászok és közgazdász hallgatók számára nyitott szervezet keretet biztosít a frissen szakmába kerülõk szakmai integrációjához ami – reményeink szerint – elõsegítheti a fiatalok otthonmaradását és sikeres elhelyezkedését. Társaságunk szakmai fejlõdésében jelentõs szerepe volt a Magyar Közgazdasági Társaság támogatásának és személy szerint Halm Tamásnak, aki a kapcsolatot végig segített megtartani és erõsíteni. Fontos segítséget kaptunk Kocsis Károly egyetemi tanártól, aki számos rendezvény, tanfolyam indítványozója és szervezõje volt. A Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem, valamint a Budapesti Nemzetközi Bankárképzõ Központ segítsége igen jelentõs mindmáig. Az RMKT mindig igyekezett kapcsolatot teremteni és ápolni a román AGER-rel és a romániai intézményekkel, ám ezen a téren csak az utóbbi években sikerült eredményeket elérnie. A rendezvényeinken részt vevõ román szakemberek a társaságunk szakmai tevékenységét változatosabbá és értékesebbé tették – fontos lépést sikerült így megtennünk. Az RMKT ma, tíz év után számadás és jövõépítés elõtt áll: értékelnünk kell a megtett utat, és átgondolt terveket kell készítsünk. Meg kell erõsödjünk szervezetileg, szakmailag egyaránt, ahhoz hogy újabb tíz év után eredményes mérleget tudjunk készíteni. Bízzunk benne, hogy sikerül.